

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

F. R. K.,

zastoupený JUDr. Petrem Novotným,
advokátem se sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10

proti
žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2018, č. j. MV-59035-4/SO-2018,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 4. 2018, č. j. OAM-33679-12/ZM-2017, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s větou druhou § 42g odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., neboť účastník řízení není oprávněn o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty požádat.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá, že správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále, že si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí.
3. Dle žalobce argumentace správního orgánu tak vede ve svých důsledcích k absurdním závěrům, protože vydáním zamítavého rozhodnutí o podané žádosti žalobce pozbývá fakticky pobytové oprávnění na území ČR, takže i případné získání požadovaného rozhodnutí o povolení k zaměstnání od úřadu práce pozbývá opodstatnění, neboť žalobce v důsledku zamítnutí podané žádosti fakticky ztrácí pobytové oprávnění a možnost legálního pobytu na území ČR. Žalobce byl v době podání žádosti oprávněn o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty požádat, neboť by v opačném případě pozbyl pobytové oprávnění na území ČR, když doposud měl fikci pobytu právě na základě takto vedeného správního řízení o podané žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty.
4. Správní orgán tedy dospěl k chybnému závěru, pokud tvrdí, že nejsou v případě žalobce splněny podmínky pro udělení souhlasu se zaměstnáním žalobce u společnosti Barberi Farian s.r.o., a to na pracovní pozici uvedené v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držitelů zaměstnanecké karty, když na tuto pozici mu má být – podle správního orgánu – vydáno rozhodnutí o povolení k zaměstnání. Pokud měl správní orgán za to, že žalobce potřebuje získat rozhodnutí o povolení zaměstnání od příslušné krajské pobočky Úřadu práce ČR, měl na to v rámci vedeného správního řízení žalobce upozornit a vyzvat ho k opatření takového pracovního povolení, což však správní orgán neučinil.
5. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je proto zřejmé, že si správní orgán s ohledem na obsah použitých argumentů v rámci odůvodnění neopatřil všechny dostupné důkazy nutné k objektivnímu posouzení daného případu.
6. Současně s odvoláním předložil žalobce aktuální rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 10. 5. 2018 o vydání povolení k zaměstnání u společnosti Barberi Farian s.r.o. na pracovní pozici kadeřníka s dobou platnosti do 30. 4. 2019. Žalobce v současné době tedy fakticky realizuje zaměstnání u této společnosti na pracovní pozici kadeřník.
7. V důsledku napadeného rozhodnutí tak žalobce fakticky pozbyl pobytové oprávnění na území České republiky, a to přestože zde má funkční podnikání, což dokládá přiznáním k dani z příjmů fyzických osob za rok 2018, a současně i stabilní zaměstnání u společnosti Barberi Farian s.r.o.
8. Nad rámec těchto skutečností žalobce zdůraznil, že na území ČR pobývá i jeho manželka M. M., nar. X a současně také jejich společná dcera A. R. K., nar. X, když je pro žalobce životně důležité, aby mohl nadále legálně pobývat na území ČR a pomáhat zde své manželce s výchovou a výživou jejich společné dcery, kterou byly v době podání žaloby 2 roky.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

9. Správní orgány tak kromě ust. § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu porušily § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, neboť nepostupovaly v předmětné věci v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, nešetřily oprávněné zájmy žalobce jako osoby, jíž se činnost správního orgánu dotýká, a nedbaly, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu.
10. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 4. 5. 2021 setrvala na právním názoru, na němž je napadené rozhodnutí založeno, a dále uvedla, že žalobce ve své žalobě poukazuje na fakt, že doložil soudu přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2018, z něhož plyne, že žalobce má pravidelné příjmy z realizovaného podnikání v České republice. Komise k tomu uvádí, že tento fakt jen potvrzuje závěr správního orgánu I. stupně uvedený v rozhodnutí č. j. OAM-33679-12/ZM-2017 ze dne 20. 4. 2018 a závěr Komise učiněný v rozhodnutí č. j. MV-59035-4/SO-2018 ze dne 14. 1. 2019, tedy, že účastník řízení vykonává z titulu jednatele a společníka společnosti pracovní pozici, jejíž činnost vyplývá z předmětu činnosti dané společnosti, k čemuž má vydané rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu č. j. ABA- 7515/2018-za ze dne 10. 5. 2018, tudíž si nebyl oprávněn podat žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Žalobce však mohl v době platnosti své předešlé zaměstnanecké karty podat žádost o dlouhodobý pobyt za účelem podnikání za předpokladu, že by splnil zákonné podmínky pro udělení tohoto pobytového oprávnění.
11. Pokud žalobce dále zdůrazňuje svou rodinnou situaci, žalovaná k tomu uvádí, že žalobce tuto námitku v odvolání nevznesl. Dále uvedla, že jeho žádost byla zamítnuta podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 42g odst. 3 věta druhá zákona č. 326/1999 Sb., tudíž nebylo a není zákonnou povinností správních orgánů se zabývat přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. K této souvislosti Komise odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 2016/2016- 48, ze dne 19. 1. 2017, v němž Nejvyšší správní soud v bodě 40 k posouzení přiměřenosti uvedl zejména následující: „*Povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná dle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015-27, bod 11). Typicky se posoudí přiměřenost rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí.*“ Komise dále uvádí, že paní M. M. pobývá na území na základě zaměstnanecké karty s platností od 31. 3. 2018 do 30. 3. 2020, tudíž žalobce mohl v době platnosti své předešlé zaměstnanecké karty podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území za předpokladu, že by splnil zákonné podmínky pro udělení tohoto pobytového oprávnění.
12. Žalovaná shrnuje, že je toho názoru, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí dané žádosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Je rovněž toho názoru, že z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení.

III.

Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalovaná i žalobce s tímto postupem vyslovili souhlas. Městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Podle § 42g odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců, zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky **ve znění od 15. 8. 2017** *[c]izinec, který v postavení společníka, statutárního orgánu, člena statutárního orgánu nebo jiného orgánu obchodní korporace plní pro tuto právnickou osobu úkoly vyplývající z předmětu její činnosti, není k plnění těchto úkolů oprávněn podat žádost o vydání zaměstnanecké karty, přestože mu bylo za tímto účelem vydáno povolení k zaměstnání.*
15. **Do 14. 8. 2017** zněla tato věta následovně: *Cizinec, který v postavení společníka, člena statutárního orgánu nebo jiného orgánu obchodní společnosti anebo v postavení člena družstva nebo člena statutárního orgánu nebo jiného orgánu družstva plní pro tuto právnickou osobu úkoly vyplývající z předmětu její činnosti, je oprávněn podat žádost o vydání zaměstnanecké karty, bylo-li mu vydáno povolení k zaměstnání.*
16. Žalobce podal svou žádost dne 19. 12. 2017 tedy za účinnosti pozdějšího znění, které již neumožňovalo, aby si podal žádost o vydání zaměstnanecké karty v případě, že vykonává činnost kadeřníka v pozici společníka společnosti a nikoliv pouze na základě pracovní smlouvy uzavřené s touto společností. To, že žalobce v takovém právním postavení byl, vyplývá i z rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky pro hlavní město Prahu č.j. ABA-7815/2018, které bylo žalobci vydáno dne 10. 5. 2018 na pracovní pozici Kadeřníka jako společníkovi obchodní korporace, který bude plnit úkoly vyplývající z předmětu činnosti obchodní korporace.
17. Od 15. 8. 2017 tedy mohl žalobce v této pozici tj. v pozici společníka, který plní *pro tuto právnickou osobu úkoly vyplývající z předmětu její činnosti*, požádat pouze o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. O vydání zaměstnanecké karty by mohl požádat pouze, pokud by byl pouze v zaměstnaneckém poměru k této společnosti a pouze pokud by mu na tuto pozici bylo vydáno rozhodnutí Úřadu práce.
18. V řízení bylo bezpečně zjištěno, že žalobce žádal o prodloužení zaměstnanecké karty v této pozici a nebyl tedy oprávněn o prodloužení tohoto povolení žádat. Rozhodnutí žalovaného potažmo správního orgánu prvního stupně jsou tak zcela v souladu se zákonem a žalobní námitky žalobce jsou nedůvodné.
19. Žalobní námitka, kterou žalobce namítá, že měl být vyzván k doložení rozhodnutí úřadu práce, je rovněž lichá, jelikož ani takové povolení by nezměnilo závěr o tom, že žalobce nemohl o zaměstnaneckou kartu resp. její prodloužení vůbec požádat, jelikož to zákon nedovoluje. Žádost nebyla zamítnuta z důvodu chybnějšího rozhodnutí Úřadu práce, ale z důvodu, že žalobce vykonával pro společnost Barberi Farian s.r.o. tzv. odpovědného zástupce, tj. plnit úkoly vyplývající z předmětu činnosti obchodní korporace.
20. Nedůvodná je tedy i námitka, že si správní orgán neobstaral podklady potřebné pro své rozhodnutí. Soud uvádí, že ze shora popsaného skutkového stavu je zcela patrné, že ve správním spise jsou podklady (viz výpis ze živnostenského rejstříku této společnosti), které závěr o tom, že žalobce plnil úkoly vyplývající z předmětu činnosti této obchodní

společnosti, odůvodňují, ostatně tento závěr nijak nesporně ani žalobce. Rozhodnutí o povolení zaměstnání od příslušné krajské pobočky Úřadu práce ČR proto nebylo pro rozhodnutí zapotřebí. Soud ze stejného důvodu neprováděl důkaz přiznáním k dani z příjmů fyzických osob za rok 2018.

21. Nad rámec shora uvedeného soud uvádí, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl následující:

„Správní orgán tak má jednoznačně za to, že z žádosti vyplývá, že účastník řízení hodlá být skutečně zaměstnáván ve společnosti, jehož je společníkem a vykonávat práci předmětu činnosti této společnosti, a to aniž by k této činnosti měl vydáno rozhodnutí o povolení k zaměstnání, jak stanoví zákon o zaměstnanosti.“

22. Toto konstatování mohlo vést žalobce k závěru, že tato skutečnost byla důvodem pro zamítnutí jeho žádosti a z tohoto důvodu zřejmě směřoval své odvolání i žalobu do postupu správního orgánu, který jej nevyzval k doložení tohoto povolení.
23. Ke konci rozhodnutí správního orgánu I. stupně se však zcela jednoznačně uvádí:

„Dle § 42g odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb. s účinností od 15. 8. 2017 nelze zaměstnaneckou kartu vydat a ve smyslu § 44a odst. 11 téhož zákona ani prodloužit v případě, že má držitel zaměstnanecké karty v postavení společníka, statutárního orgánu či jeho člena pro tuto právnickou osobu vykonávat práci (plnit úkoly) vyplývající z předmětu činnosti této společnosti. A to ani v případě, že mu bylo pro tuto činnost vydáno či prodlouženo povolení k zaměstnání podle zákona o zaměstnanosti.“

24. Z této části odůvodnění je tedy zřejmé, že důvodem pro zamítnutí žádosti je skutečnost, že žalobce je společníkem této společnosti a z tohoto titulu bude plnit úkoly vyplývající z předmětu činnosti této společnosti. Soud má proto za to, že tato malá nepřesnost v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla zhojena rozhodnutím žalovaného.
25. Dále se městský soud zabýval žalobní námitkou vztahující se k posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Soud předně uvádí, že žalobce tuto námitku vznesl až v žalobě, ve svém odvolání do rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ji neuvedl, žalovaná se tak k této námitce nemohla vyjádřit a žalobní námitka je tak nedůvodná.
26. Městský soud k tomu nicméně uvádí, že Nejvyšší správní soud dospěl ve své rozhodovací praxi k závěru, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, či ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30). Přiměřenost dopadu rozhodnutí je třeba ke konkrétní námitce posuzovat i v případě zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu v jiných případech (rozsudek ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, či ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019-33). Tato povinnost vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Při posuzování přiměřenosti dopadu není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36) [citováno dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2020, č. j. 1 Azs 399/2020-31, bod 33].

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

27. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře tedy dovedl, že přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života je třeba vzít do úvahy i v případech, kdy to zákon o pobytu cizinců nepředpokládá, a to na základě přímé aplikace čl. 8 Úmluvy. Jak ale Nejvyšší správní soud dále specifikoval v rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, tak čl. 8 Úmluvy se v naznačených případech bude aplikovat pouze za určitých podmínek. Konkrétně uvedl (bod 19 rozsudku): „NSS si je vědom toho, že článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představivosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.“
28. Městský soud se znalostí této rozhodovací praxe nicméně musí konstatovat, že v nyní projednávaném případě je situace poněkud jiná, protože zde zákon uvádí, že v určité situaci není účastník řízení vůbec oprávněn o zaměstnaneckou kartu požádat. Bez ohledu na ostatní okolnosti (např. poměry soukromého a rodinného života cizince) je totiž zřejmé, že takovému cizinci nemůže být zaměstnanecká karta (povolení k pobytu za účelem zaměstnání) vůbec vydána. V takovém případě, bylo na místě, aby pobyt žalobce na území byl založen na jiném, jeho situaci odpovídajícím druhu pobytového oprávnění.
29. V uvedeném případě byla žádost žalobce zamítnuta právě z důvodu, který byl předestřen v předchozím bodě. Z uvedeného důvodu ob stojí závěr žalované, že za daných okolností nebylo povinností správních orgánů posuzovat přiměřenost jejich rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, který tyto skutečnosti v řízení ostatně ani netvrdil.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žádnou žalobní námitku žalobkyně důvodnou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 23. července 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.